

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2015. június 10.(*)

„Elzeter döntéshozatal iránti kérelem – EUMSZ 49. cikk – Letelepedés szabadsága – Adójogszabályok – Társasági adó – Üzleti célú részesedések – A tkenyereséget adómentessé tev, ezzel összefüggésben a tkevesztesség levonhatóságát kizáró tagállami szabályozás – Belföldi illetőség? társaság által a külföldi illetőség? leányvállalatban birtokolt értékpapírok átruházása – Árfolyamvesztéséb?l származó tkevesztesség”

A C?686/13. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzeter döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Högsta förvaltningsdomstolen (legfels?bb közigazgatási bíróság, Svédország) a Bírósághoz 2013. december 27?én érkezett, 2013. december 18?i határozatával terjesztett el? az el?tte

az **X AB**

és

a **Skatteverket**

között folyamatban lév? eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, J.?C. Bonichot (el?adó), A. Arabadjiev, J. L. da Cruz Vilaça és C. Lycourgos bírák,

f?tanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezet?: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következ?k által el?terjesztett észrevételeket:

- az X AB képviseletében R. Persson Österman advokat,
- a Skatteverket képviseletében A. Berg, meghatalmazotti min?ségben,
- a svéd kormány képviseletében A. Falk, C. Meyer?Seitz, U. Persson, K. Sparrman, E. Karlsson, L. Swedenborg és C. Hagerman, meghatalmazotti min?ségben,
- a dán kormány képviseletében C. Thorning és M. Wolff, meghatalmazotti min?ségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze és J. Möller, meghatalmazotti min?ségben,
- a spanyol kormány képviseletében L. Banciella Rodríguez?Miñón, meghatalmazotti min?ségben,

- a francia kormány képviselőjében D. Colas és J. S. Pilczer, meghatalmazotti minőségben,
 - az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato,
 - a holland kormány képviselőjében M. Bulterman és M. Gijzen, meghatalmazotti minőségben,
 - a portugál kormány képviselőjében L. Inez Fernandes, J. Martins da Silva és M. Rebelo, meghatalmazotti minőségben,
 - a finn kormány képviselőjében J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben,
 - az Egyesült Királyság Kormányának képviselőjében L. Christie, meghatalmazotti minőségben, segítője: R. Hill barrister,
 - az Európai Bizottság képviselőjében W. Roels és J. Enegren, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2015. január 22-én tartott tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 63. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az X AB svéd jog alá tartozó társaság és a Skatteverket (adóhatóság) között annak tárgyában folyamatban lévő eljárás keretében terjesztették elő, hogy ez utóbbi megtagadta az X AB-val szemben egy Egyesült Királyság területén található leányvállalatban fennálló, üzleti célú részesedések átruházása során általa elszenvedett árfolyamveszteség levonását.

A svéd jog

3 A jövedelemadóról szóló törvény (1229:1999) [inkomstskattelagen (1999:1229); a továbbiakban: IL] 24. fejezetének 13. §-a az „üzleti célú részesedés” fogalmát a következőképpen határozza meg:

„Üzleti célú részesedés a részvénytársaság részvénye vagy a szövetkezet részjegye, amennyiben megfelel a 14. §-ban szereplő követelményeknek, és olyan jogi személy (részvénytulajdonos társaság) tulajdonában áll, amely:

1. svéd részvénytársaság vagy svéd szövetkezet, a befektetési alapok kivételével,
2. svéd alapítvány vagy svéd non-profit szervezet, amely nem tartozik a 7. fejezet szerinti adómentességre vonatkozó rendelkezések hatálya alá,
3. svéd takarékbank,
4. svéd kölcsönös biztosítótársaság, vagy

az Európai Gazdasági Térség valamely államában székhellyel rendelkező külföldi társaság, amely megfelel a fenti 1–4. pontban szereplő svéd vállalkozási formák valamelyikének.”

4 Az IL ugyanezen fejezetének 14. §-a elírja:

„Az üzleti célú részesedést a befektetett pénzügyi eszközök között kell kimutatni, és annak meg kell felelnie az alábbi feltételek valamelyikének:

1. A részvényt nem jegyzik a piacon.

2. A részvénytulajdonos társaság leányvállalatban fennálló részvényeihez kapcsolódó szavazati jogok összesített aránya megfelel az említett leányvállalat teljes társasági részesedéséhez kapcsolódó szavazati jogok legalább 10%-ának.

3. A részvényt a részvénytulajdonos társaság, vagy a tulajdonjogokra vagy a szervezetre tekintettel a vállalkozáshoz közel állónak minősülő vállalkozás által folytatott üzleti tevékenység céljára birtokolják.

[...]

5 Az IL-nek többek között az üzleti célú részesedésnek minősülő részvényekre vonatkozó 25a. fejezete az 5. §-ában elírja:

„A tőkenyereség csak a 9. §-ban felsorolt feltételek között adóköteles. [...]

A tőkeveszteség csak akkor vonható le, ha a megfelelő tőkenyereség adóköteles. [...]

6 E 25a. fejezet 9. és 18. §-ának együttesen értelmezett rendelkezései értelmében, az e fejezet 5. §-ában elírt általános szabálytól eltérően, az üzleti célú részesedés elidegenítéséből származó tőkenyereség társaságiadóköteles, amennyiben az elidegenítés kiürített társaságban fennálló részesedéseket érint, vagy amennyiben bizonyos típusú felvásárlásokról van szó.

Az alapeljárás és az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdés

7 2003-ban az X AB, amely Svédországban rendelkezik székhellyel, leányvállalatot hozott létre az Egyesült Királyságban, amelynek társasági részesedéseit USA-dollárban bocsátották ki.

8 2003 és 2009 között az Y Ltd az X AB részére történt célzott új részvénykibocsátás útján tőkehozzájárulásban részesült az X AB-től. Ez utóbbi ezt követően két alkalommal az X AB saját anyavállalatára ruházta át az Y Ltd-ben fennálló eszközeit. Az elidegenítéseket követően az X AB tőke és szavazati jogok formájában az Y Ltd tagsági részesedéseinek körülbelül 45%-ával rendelkezett.

9 Nem vitatott, hogy az IL 24. fejezetének 13. §-a értelmében e tagsági részesedések „üzleti célú részesedésnek” minősülnek.

10 Mivel az X AB meg kívánta szüntetni az Y Ltd tevékenységét, az említett társasági részesedések elidegenítését tervezte. Ez a művelet azonban magában hordozta az árfolyamveszteség kockázatát, tekintve hogy 2003 és 2009 között az X AB a tervezett elidegenítés időpontjában fennálló árfolyamnál kedvezőbb árfolyamon nyújtotta a tőkehozzájárulást az Y Ltd részére. Az X AB erre tekintettel elzeteresen megvizsgálta, hogy lehetséges-e ezen esetleges veszteség levonásba helyezése, azonban szembesült a svéd adójogi szabályozással, amelynek értelmében az „üzleti célú részesedés” elidegenítéséből származó tőkeveszteség f szabály szerint nem vonható le a társaságiadóból.

11 Az X AB ekkor a Skatterättsnämnden (adójogi bizottság) állásfoglalását kérte azon kérdést

illetően, hogy az ilyen kizárás összeegyeztethető-e az uniós joggal, ha azt egy másik uniós tagállamban székhellyel rendelkező társaságban fennálló üzleti célú részesedés elidegenítése következtében felmerülő árfolyamveszteségre kell alkalmazni.

12 A 2013. március 18-i állásfoglalásában a Skatterättsnämnden nemleges választ adott, azzal az indokkal, hogy a svéd adójogban fűszabály szerint sem az üzleti célú részesedésnek minősülő tagsági részesedések elidegenítéséből származó tőkegyereséget, sem pedig az abból származó tőkeveszteséget nem lehet figyelembe venni a társaságiadó-alap kiszámításánál.

13 Az X AB a Högsta förvaltningsdomstolen (legfelsőbb közigazgatási bíróság) előtt megtámadta e határozatot.

14 A kérdést előterjesztő bírósághoz benyújtott kérelme alátámasztása érdekében az X AB lényegében arra hivatkozik, hogy a svéd szabályozás miatt az Y Ltd-ben végrehajtott befektetések nagyobb kockázattal járnak, mint az összehasonlítható, belföldön végrehajtott befektetések. Érvelése első sorban azon a gondolaton alapul, hogy valamely svéd részvénytársaságban svéd koronában végrehajtott befektetés egyáltalán nem hordoz magában azzal egyenértékű árfolyamkockázatot, amellyel a valamely másik tagállamban végrehajtott befektetés járhat. A svéd adórendszer ebből következően akadályozza a tőke szabad mozgását és a letelepedés szabadságát, amint azt a Bíróság a Deutsche Shell ítéletben (C-293/06, EU:C:2008:129) már megállapította, amelynek megoldása az alapügyre is átültethető.

15 E körülmények között a Högsta förvaltningsdomstolen felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Ellentétes-e az EUMSZ 49. és az EUMSZ 63. cikkel az a nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a székhely szerinti tagállam nem engedélyezi a másik tagállamban letelepedett társaságban meglévő üzleti célú részesedésből származó tőkeveszteségnek a szerves részét képező árfolyamveszteség levonását abban az esetben, amikor a székhely szerinti tagállam olyan rendszert alkalmaz, amelynek értelmében az ilyen részvényekhez kapcsolódó tőkegyereséget és tőkeveszteséget nem veszik figyelembe az adóalap megállapításakor?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

Előzetes észrevételek

16 Mivel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés egyaránt vonatkozik az EUMSZ 49. cikkben szereplő letelepedés szabadságára és az EUMSZ 63. cikkben szereplő tőke szabad mozgására, előzetesen meg kell határozni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti jogszabály e két szabadság közül melyiket érintheti.

17 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az érintett szabályozás célját kell figyelembe venni (Test Claimants in the FII Group Litigation ítélet, C-35/11, EU:C:2012:707, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Hervis Sport- és Divatkereskedelmi ítélet, C-385/12, EU:C:2014:47, 21. pont).

18 Így a letelepedés szabadságára vonatkozó EUMSZ 49. cikk hatálya alá tartozik az a nemzeti szabályozás, amely célját tekintve kizárólag olyan részesedésekre alkalmazandó, amelyek lehetővé teszik, hogy irányítást biztosító befolyást gyakoroljanak a társaság döntéseire és meghatározzák annak tevékenységét (Test Claimants in the FII Group Litigation ítélet, C-35/11, EU:C:2012:707, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Hervis Sport- és Divatkereskedelmi ítélet, C-385/12, EU:C:2014:47, 22. pont).

19 Ezzel szemben azon nemzeti rendelkezéseket, amelyek a vállalkozás általános ügyvitele és irányítása befolyásolásának szándéka nélkül, kizárólag pénzügyi befektetési cézzal történő részesedésekre alkalmazandók, kizárólag a tőke szabad mozgására tekintettel kell vizsgálni (Test Claimants in the FII Group Litigation ítélet, C-35/11, EU:C:2012:707, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 Ami az alapügyben szóban forgó svéd jogszabályt illeti, úgy tűnik, hogy az „üzleti célú részesedés” kategóriája nemcsak azon tagsági részesedéseket foglalja magában, amelyek esetében az azokhoz kapcsolódó szavazati jogok összesített aránya megfelel a leányvállalat valamennyi részvényéhez kapcsolódó szavazati jogok legalább 10%-ának, hanem a piacon nem jegyzett tagsági részesedéseket is, amelyek tekintetében nincs előírva minimális százalékos arányra vonatkozó feltétel.

21 Másrészt a Bíróság már korábban kimondta, hogy valamely társaság jegyzett tőkéjében való legalább 10%-os részesedés vagy a szavazati jogok legalább 10%-os hányada nem jelenti szükségképpen azt, hogy az ezekkel rendelkező személy bizonyos befolyást gyakorol abban a társaságban, amelynek részvényese (lásd ebben az értelemben: Test Claimants in the FII Group Litigation ítélet, C-446/04, EU:C:2006:774, 58. pont; Itelcar-ítélet, C-282/12, EU:C:2013:629, 22. pont).

22 Következésképpen az alapügyben szóban forgó nemzeti jogszabály tárgya önmagában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az döntő jelleggel az EUMSZ 49. cikk vagy az EUMSZ 63. cikk hatálya alá tartozik-e.

23 Hasonló esetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a Bíróságnak az adott ügy ténybeli elemeit kell figyelembe vennie annak meghatározása céljából, hogy az alapügyben szóban forgó helyzet az említett egyik vagy másik rendelkezés hatálya alá tartozik-e (lásd ebben az értelemben: Test Claimants in the FII Group Litigation ítélet, C-35/11, EU:C:2012:707, 93. és 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 E tekintetben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az X AB az Y Ltd részesedéseinek 45%-át birtokolja mind a tőke, mind pedig a szavazati jogok tekintetében. Márpedig a Bíróság már megállapította, hogy az ilyen mértékű részesedésszerzés főszabály szerint a jelen ítélet 18. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett „irányítást biztosító befolyás” gyakorlását teszi lehetővé a jogosultja számára az érintett társaság határozatai és tevékenysége felett (lásd analógia útján: SGI-ítélet, C-311/08, EU:C:2010:26, 35. pont).

25 E körülmények között az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet úgy kell tekinteni, mint amely az EUM-szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek értelmezéséhez kapcsolódik.

A letelepedés szabadsága korlátozásának fennállásáról

26 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami nemzeti jogszabály, amely mentesíti a társasági adó alól az üzleti célú részesedést illetően elért tőkenyereséget, ezzel összefüggésben pedig kizárja az ilyen részesedést illetően elért tőkeveszteség levonását még abban az esetben is, ha a tőkeveszteség árfolyamveszteségből származik.

27 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 49. cikk előírja a letelepedés szabadsága korlátozásainak megszüntetését. Ennélfogva még akkor is, ha az EUM-szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek szövege szerint azok célja a nemzeti bánásmódnak a

fogadó tagállamban történő biztosítása, azok egyaránt kizárják, hogy a származási tagállam megakadályozza vagy kevésbé vonzóvá tegye az állampolgára vagy a joga szerint alapított társaság számára, hogy valamely másik tagállamban letelepedjen (Marks & Spencer ítélet, C?446/03, EU:C:2005:763, 31. pont; National Grid Indus ítélet, C?371/10, EU:C:2011:785, 35. pont; Bouanich ítélet, C?375/12, EU:C:2014:138, 57. pont).

28 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint továbbá a letelepedés szabadsága korlátozásának tekintendő minden olyan intézkedés, amely e szabadság gyakorlását tiltja, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi (lásd: National Grid Indus ítélet, C?371/10, EU:C:2011:785, 36. pont; Finanziaria di Diego della Valle & C. ítélet, C?380/11, EU:C:2012:552, 33. pont; Bouanich ítélet, C?375/12, EU:C:2014:138, 58. pont).

29 A Bíróság korábban már kimondta, hogy a letelepedés szabadságát korlátozó hatások különösen akkor mutatkoznak, ha az adójogi szabályozás visszatarthatja a vállalkozást attól, hogy más tagállamokban alárendelt egységeket – például állandó telephelyet – hozzon létre, és tevékenységét ezeken keresztül gyakorolja (Marks & Spencer ítélet, C?446/03, EU:C:2005:763, 32. és 33. pont; Keller Holding ítélet, C?471/04, EU:C:2006:143, 35. pont; Deutsche Shell ítélet, C?293/06, EU:C:2008:129, 29. pont).

30 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó svéd adójogszabályok szerint kizárja a társaságiadó alaphoz az IL értelmében vett üzleti célú részesedés elidegenítéséből származó tőkegyarazást. Ezzel párhuzamosan e jogszabály egyáltalán nem írja elő az ilyen ügyletekből származó tőkevesztés levonását, függetlenül attól, hogy azok a társaságok, amelyeknek az „üzleti célú részesedéseit” az elidegenítés tárgyát képezik, Svédországban letelepedett társaságok-e, vagy sem.

31 Így az üzleti célú részesedések elidegenítése során elszenvedett árfolyamvesztésből származó tőkevesztés nem helyezhető levonásba abban az esetben, ha – mint az alapügyben – a részesedéseket valamely másik tagállamban letelepedett társaságban birtokolják, sem pedig akkor, ha azok valamely Svédország területén letelepedett társaságban állnak fenn – akár svéd koronában, akár más, a nemzeti jogszabályok által megengedett pénznemben határozták meg ez utóbbi társaság tőkéjét.

32 Ennélfogva, ellentétében azzal, amit az alapügy felperese állít, a Svéd Királyságtól eltérő tagállamban végrehajtott, üzleti célú részesedésekbe történő befektetések az árfolyamvesztés levonhatóságának hiányára tekintettel nem esnek kedvezőtlenebb bánásmód alá, mint a Svédországban megvalósított hasonló befektetések.

33 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy még ha feltételezzük is, hogy a levonhatóság ilyen hiánya hátrányosan érinthet valamely olyan társaságot, amely „üzleti célú részesedésekbe” fektetett be valamely másik tagállam területén letelepedett társaságban, mivel ki van téve az árfolyamvesztésnek, amennyiben – az alapügyhöz hasonlóan – a fogadó tagállamtól eltérő pénznemben meghatározott részesedésekbe történt a befektetés, a tagállamok adóztatási joghatóságából az következik, hogy a társaságoknak a letelepedés szerinti tagállam megválasztására irányuló szabadsága egyáltalán nem jár azzal, hogy ez utóbbi tagállamok kötelesek saját adórendszerüket a többi tagállam különböző adórendszereihez igazítani annak érdekében, hogy egy adott tagállamban letelepedett társaság nemzeti szinten ugyanúgy kerüljön adóztatásra, mint valamely másik tagállamban letelepedett társaság, mivel e választás esettől függetlenül nyitott vagy elnyitott lehet ez utóbbi társaság számára (lásd ebben az értelemben: Deutsche Shell ítélet, C?293/06, EU:C:2008:129, 43. pont; Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee/Seniorenheimstatt ítélet, C?157/07, EU:C:2008:588, 50. pont).

34 Ugyanígy, a közvetlen adózás területén hatályos uniós jog jelenlegi állapotában az

EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései nem értelmezhetők úgy, mint amelyek azt írják elő a tagállamok számára, hogy saját adórendszerüket alakítsák át annak érdekében, hogy figyelembe vegyék az esetleges árfolyamvesztést, amellyel a tagállamok abból fakadóan szembesülnek, hogy az unió területén továbbra is sokféle olyan pénznem van használatban, amelyek között nem létezik rögzített átváltási árfolyam, valamint hogy a nemzeti jogszabályok – mint az alapügyben – lehetővé teszik, hogy a társaságok tőkéjét harmadik állam pénznemében határozzák meg.

35 Ebből következően az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti jogszabály nem korlátozhatja a letelepedés szabadságát.

36 A Deutsche Shell ítéletben (C-293/06, EU:C:2008:129) foglaltak, amely ítéletre az X AB hivatkozik, sem vetnek fel kétségeket a következtetés kapcsán.

37 Ebben az ítéletben a Bíróság kimondta, hogy ellentétes az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseivel, ha a nemzeti adóalap megállapításakor a tagállam kizárja a létesítő okirata szerint a tagállam területén székhellyel rendelkező vállalkozás által a más tagállamban található állandó telephelye rendelkezésére bocsátott dotációs tőke hazautalása során elszenvedett árfolyamvesztést.

38 A Bíróság azonban akkor az alapügyben szóban forgó nemzeti jogszabály alkalmazásából következően eltérő jogi háttér keretében jutott a következtetésre. Ugyanis, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapította, a Deutsche Shell ítélet (C-293/06, EU:C:2008:129) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó nemzeti jogszabály előírta, hogy az árfolyamnyereség fűszabály szerint adóköteles, ezzel párhuzamosan pedig az árfolyamvesztés levonható, feltéve ha valamely kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény másként nem rendelkezik.

39 Márpedig az alapügyben nem ez a helyzet, mivel – amint az a jelen ítélet 30. pontjában kimondásra került – az alapügyben szóban forgó svéd jogszabály fűszabály szerint közömbösnek tekinti az „üzleti célú részesedésekre” irányuló tőkemozgások eredményét, amely részesedések tekintetében a Svéd Királyság fűszabály szerint úgy határozott, hogy nem él adóztatási joghatóságával.

40 E körülmények között az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseiből nem lehet levezetni, hogy a tagállam köteles lenne az adóztatási joghatósága – ráadásul aszimmetrikus – gyakorlására az olyan mozzanatok során bekövetkező veszteségek levonhatóságának lehetővé tétele végett, amelyek eredményét, amennyiben pozitív, egyáltalán nem adóztatják meg.

41 A fentiekre figyelemmel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami nemzeti jogszabály, amely fűszabály szerint mentesíti a társasági adó alól az üzleti célú részesedést illetően elért tőkegyereséget, ezzel összefüggésben pedig kizárja az ilyen részesedéseket illetően elért tőkevesztés levonását még abban az esetben is, ha a tőkevesztés árfolyamvesztésből származik.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami nemzeti jogszabály, amely f?szabály szerint mentesíti a társasági adó alól az üzleti célú részesedést illet?en elért t?kenyereséget, ezzel összefüggésben pedig kizárja az ilyen részesedéseket illet?en elért t?keveszteség levonását még abban az esetben is, ha e t?keveszteség árfolyamvesztéséb?l származik.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: svéd.